

[Poul Schlüter.]

forstår, man ønsker at nå 60 pct. i samlet skattetryk længe før perspektivplanens spøgelse — og vi dernæst har formuebeskatningen, og så har vi til sin tid en høj arveafgift? Finansministeren knuser folks motivation for at spare op og ikke mindst drive erhverv og tage en risiko. Det kan han ikke få det konservative folkepartis støtte til.

Kofoed: Den socialdemokratiske ordfører, hr. Søren Jensen (Vejen), karakteriserede dette lovforslag, alt efter som man havde temperament, og efter som man havde politisk indstilling, enten som en ajourføring eller som en skærpelse. Jeg vil gerne melde mig som den, der betragter dette lovforslag om forhøjelse af arveafgiften som en virkelig skærpelse, idet det giver en klækkelig forhøjelse af disse arveafgifter, således at man kan kalde det for en arveskat. Forhøjelserne varierer nemlig fra 10-20 pct. til 60-70 pct. alt efter, hvilken skala der skal beregnes efter.

Der ligger formentlig flere årsager til grund for dette forslag. Den første er vel, at finansministeren på en eller anden måde skal have kradset nogle penge ind til dækning af statens stigende behov. På en måde er der jo ikke noget at sige til, at det er sådan, eftersom det er ulige nemmere at udskrive mere skat end at finde besparelser på finansloven. Men det ser ud til, at det kniber med finansministerens fantasi til at finde flere former for at få indtægter til statskassen; det må man i hvert fald gå ud fra, eftersom han nu går til så drastiske forhøjelser af arveskatten, som skalaen viser.

I realiteten får man jo forholdsvis få penge ind i forhold til bestræbelserne; så vidt jeg husker, udgør arveskattens provenu i dag godt 200 mill. kr., og den skal efter forslaget indbringe 65 mill. kr. mere. Men eftersom finansloven jo har milliardbeløb, synes jeg, det er meget store bestræbelser, man foretager uden i og for sig at få så forfærdelig stor gevinst ud af sine bestræbelser.

Men der er flere årsager. Finansministeren nævner selv i sin fremsættelsestale, at en forhøjelse er bebudet i åbningstalen. Der ligger måske også en tredje grund til det; det er formentlig hensynet til SF, der principielt vel går ind for konfiskation af al arv til fordel for statskassen.

I fremsættelsestalen argumenterer mini-

steren ud fra et, hvad jeg vil kalde socialistisk dogme: at arv er arbejdsfri indtægt eller en arbejdsfri erhvervelse, og siger videre, at når en person ved sin død efterlader sig en formue, der tilfalder hans arvinger som arbejdsfri erhvervelse, så skyldes det ikke alene arveladerens arbejdsindsats og sparsommelighed, arven er i høj grad påvirket af den tekniske og den økonomiske udvikling, som bl. a. skyldes indsats fra det offentlige.

Rent principielt ligger det nu ikke så enkelt, og der er ikke kun negative virkninger for staten af, at det tillades at overlade arv eller at arve.

For det første vil jeg mene, at det stadig er nødvendigt og ikke umoralsk at undlade at bruge hver en klink, så der ikke bliver noget til rest. Jeg finder stadig væk ikke, det er umoralsk, at man sparer lidt op. Dernæst vil jeg blot sige, at for den, der lægger lidt til side, er der trods alt løbende betalt skat af indtægten, der er erhvervet. Både den, der bruger, og den, der sparer op, betaler dog sin indkomstskat. Men den, der ikke bruger pengene, slipper ikke for at betale formueskat, mens den, der bruger pengene efterhånden, slipper for at betale formueskat.

Det kniber mig gevaldigt at forstå, at det er så moralsk vidunderligt at konfiskere arvelodder. Se, hvis man nu går ind på finansministerens tankegang og tager et par familier, der begge bebor et parcelhus, der i kraft af den, hvad jeg vil kalde tvivlsomme økonomiske politik, har fået en virkelig værdistigning, så kan man opstille følgende eksempel: vi går ud fra, at de begge for en hel del år siden gav 100.000 kr. for disse huse. De tjener lige meget, og de har lige mange børn, og de havde ingen penge, da de købte husene, men ved dødsfald er begge huse vurderet til 500.000 kr. Den ene familie har levet livet og fulgt værdistigningen op med lån, således at der kun er en friværdi på omkring 80.000 kr. I det andet hus har familien båret sig efter flertallets opfattelse dumt ad og stilet efter et gældfrit hus. De får ved dødsfald en friværdi på 500.000 kr. Den sidste families arveskat til staten er 80.000 kr., og i mellemtiden er der så blevet betalt formueskat, ligesom den sidste familie også har måttet betale højere indkomstskat i kraft af, at de ikke har kunnet trække renter fra i den løbende indkomst.